

Merhaba

İlk sayımızda sizlerle buluşmanın heyecanındayız.

Bizler Devrimci Emekçi Komiteleri olarak hizmet üretiminin her alanında ve her aşamasında emek veren tüm emekçilerin mücadelesini, emek mücadelesinin önemli bir gücü olarak görüyoruz. Sistemin bizi bölmeye, sınıfın diğer bileşenlerinden koparmaya çalıştığı, bu bölünmeyi emek örgütlerinin bile örgütlenmelerine dayanak aldığı bu dönemde mücadele birliğini örmeyi görev olarak önümüze koyduk, koyuyoruz.

Dar mesleki sınırlamalarla kendimizi sınırlamadan, uzlaşmacı, yasalçı çizgilerle mücadele ederek emekçilerin en geniş kesimlerinin komite ve konseylerini yaratmaları ve mücadelelerini bu yolla iktidara taşımaları için emek vermek isteyen herkesle alanlarda, sendikalarda, komitelerde, bültenimizde buluşmak istiyoruz.

Bültenimizin emekçilere ulaştırılmasında ve içeriğinin zenginleştirilmesinde olduğu kadar eleştirel katkılarınız da bizim için değerlidir.

Her ayın ilk haftasında yeniden buluşmak üzere.

zaferedek@gmail.com

• DEK'in Emekçilere Çağrısı

• Toplu İş Görüşmesi ve KESK

• -ULUSAL SORUN- Şovenizm

• Sağlıkta Güvence

• -DEK'in ÇALIŞMA DEFTERİNDEN- Komiteler ve Sendikalar

• Sosyal Güvenlik

• Yaptıya Karşı Hiç Kimse Dava Açamaz

• -BELLEK- KESK'in II. Olağan Kongresi

• Referandum

ÇEK-AL
657 Değerlendirmesi

Emperyalist-kapitalist sistem uzun yıllardır büyük bir bunalım yaşamaktadır. Sistem kendi

tarihsel ve fiziksel sınırlarına gelip dayanmıştır. 2007’de emperyalist kapitalist dünyanın metropollerinde başlayan ve hızla dünyanın geri kalanına yayılan ekonomik kriz bu gerçeği bir kez daha gözler önüne serdi. Başbakan Erdoğan tarafından teğet geçtiği söylene de kriz Türkiye’de de yıkıcı etkisini gösterdi. Krizin etkisini gösterdiği her ülkede on binlerce insan işsiz kaldı. Binlercesi iş bulma ümidini tamamen yitirdi. Çalışanlar yarınlarından emin değil. İşsizlik milyonlarca çalışanı tehdit ediyor.

Emperyalist kapitalist sistemin efendileri ve onların hizmetindeki hükümetlerin bunalımı aşabilmek için emeğe karşı başlamış oldukları saldırı artarak devam ediyor. İş saatleri uzuyor, ücretler düşüyor, var olan iş yükü daha az işçinin, emekçinin sırtına yükleniyor. İşsizlik emekçilere karşı bir silah gibi kullanılıyor. Hükümetlerin çıkardığı yeni yasalarla emeğin bugüne kadar kazanmış olduğu haklar bir bir gasp ediliyor. Güvencesiz ve esnek çalıştırma, (4B, 4C, taşeronlaştırma) özelleştirme vb. sermayenin emeğe karşı başlamış olduğu saldırının en son biçimleri oldu.

Fakat sermayenin, sonunu geciktirmek için başlatmış olduğu bu büyük saldırılar emekçi kesimler tarafından yanıtız bırakılmadı. Saldırılar aynı şiddette karşılık buluyor. Emekçiler artık eskisi gibi yaşamak istemediklerini eylemlerle ortaya koyuyor. 78 gün boyunca düzenin başkentinde sermayenin uykularını kaçıran ve mücadele ateşini gittiği her yere taşıyan TEKEL eylemleri, 25 Kasım Grevi, Çemen Tekstil İşçilerinin, İtfaiye işçilerinin, KENT AŞ. İşçilerinin, Okmeydanı SSK işçilerinin, UPS işçilerinin, Çel-Mer işçilerinin ve daha pek çok işçi eylemleri yanısıra 1 Mayıs Taksim kazanımı dönemin öne çıkan eylemleri oldu. Emek hareketinin güçlü bir yükseliş sürecine girdiği bir dönemden geçiyoruz. Dönemin ana eğilimi, sermayeye karşı ayaklanmadır, kapitalizme karşı ayaklanmadır! Devrimci emekçi hareketi kendini bu temel eğilim üzerinden konumlandırmalıdır.

DEK’İN EMEKÇİLERE ÇAĞRISI

Emekçi Hareketinin Durumu ve Görevleri

Emekçi hareketi başlangıçta devrimci bir temelde gelişti. Dışe dış zorlu mücadeleler sonucunda sendika hakkını fiili olarak kazandı. Bu kurumsal sınır, aynı zamanda “emeğin korunması uğruna mücadele” sınıydı. Bu noktaya ulaşan hareket, farklı biçimler kazanarak ilerleyemediği için hantal bir kurumsal yapıya dönüştü. Geriledi, güçsüzleşti. Söz konusu güçsüzlük ve gerilemenin yarattığı boşluk emekçi hareketini sağa çekti. Böylece kendini “emeğin korunması mücadelesi” ile sınırlayan bir anlayış güçlendi. Oysa hareketin ulaştığı düzey, tam da bu noktanın ilerisine geçmeyi, “emeğin kurtuluşu uğruna mücadeleyi” yükseltmeyi gerektirmekteydi.

“Emeğin kurtuluşu mücadelesine” büyüyemeyen bir hareket, kendi ördüğü koza içinde çürür. Emekçi hareketinin başına gelen tam da budur! Bu çürüme bugün sanıldığından çok daha yaygındır. Farklı adlarla çıkış arayan hemen tüm hareketler, eleştirdikleri sendikal hareketle aynı ortak zeminde bulunmaktadır. Bu zemin aşılmaksızın emekçi hareketinin sorunlarına çözüm bulmak, onu ileri taşımak mümkün değildir.

Bu zeminin aşılması, hiçbir şekilde sendikaların gereksizleştiği ve terk edilmesi gerektiği anlamına gelmez. Sendikaların devrimci dönüşümünün sağlanması, demokratikleştirilmesi, militanlaştırılması, gerçek bir sınıf çizgisine yükseltilmesi uğruna kesintisiz bir mücadele elbette yürütülmek zorundadır. Fakat devrimci emekçi hareketi hiçbir şekilde kendini sendikal sınırlara hapsedemez! Hatta ağırlığını buraya veremez.

Emek hareketinin her alanında karşılaşılan temel sorunlarından biri, işçi ve emekçilerin asıl dikkatlerinin sadece kendi dar mesleki ve ekonomik çıkarlarına çekilmesidir. Bu sınırlama ister sendika sorunları olsun, ister TİS’ler, ister çalışma koşulları olsun emekçi örgütleri sendikaları gericiileştirmekten başka bir

işe yaramaz. Devrimci emekçi hareketi ancak bu sınırların aşıldığı, diğer emekçi kesim-

lere doğru yayılma ve gelişme eğilimi gösterdiği yerde başlar.

Biz, sendikaların gerçek sınıf kimliklerine kavuşturulması mücadelesini, çalışma koşullarının iyileştirilmesi mücadelesini, sosyal ve ekonomik haklar mücadelesini hiçbir şekilde küçümsemiyoruz. Ama emekçilerin asıl dikkatlerinin bu noktalara çekilmesini, ufuklarının bunlarla daraltılmasını, enerjilerinin buralarda tüketilmesini reddediyoruz.

Tüm emekçi kesimlerin istem ve özelemlerine eğilmeyen, onları kendi bayrağının üzerine yazmayan bir emekçi hareketi, gerileme ve çürüme tehlikesiyle yüz yüze gelmekten kurtulamaz.

Devrimci bir emekçi hareketi yaratmak isteyen tüm emekçiler, devrimci hedefler doğrultusunda mücadelelerini yükseltmelidir.

Kendi istem ve mücadelesini diğer emekçi kesimlerine ve bu arada en başta Kürt halkının özgürlük hakkı uğruna mücadelesine doğru genişletecek bir emekçi hareketi, emeğin mücadele birliğini bizzat pratikte örerek, sarsılmaz bir güce erişebilecektir. Emekçi hareketinin gerçek anlamda güçlenmesinin yolu buradan geçmektedir.

“Darlaşma korkusu” ile istem ve söylemlerini sınırlayanlar, gerçekte hareketi hem tarihsel hem fiziksel olarak darlaştırmakta ve başarısızlığa mahkûm etmektedir. Bugüne kadar “herkesi kucaklamak” adına yapılan tam da bu olmuştur.

Bütün bu söylediklerimizden sonra hangi hedefler için mücadele etmemiz gerektiğine geçebiliriz. Yukarıda söyledik tekrar edelim. Emperyalist-kapitalist sistem sınırlarına gelip dayanmıştır. Bu saatten sonra kapitalist sistemin işçi ve emekçilere ve ezilen halklara kan, gözyaşı, açlık, yoksulluk, işsizlik, çürüme, doğal yaşamın tahribatı ve yozlaşmadan başka verebilecek hiçbir şeyi kalmamıştır. Emekçi hareketinin ilk görevi gününü doldurmuş bu aşağılık, kokuşmuş düzeni tarihin çöplüğüne atmak ve kendi kurtuluşuyla birlikte doğanın kur-

tuluşunun da önünü açmaktır. Bunun ilk adımı politik iktidarın zor yoluyla ele geçirilmesidir. Zor yoluyla ele geçirilen politik iktidarın gücüne dayanarak tüm büyük üretim araçlarına, bankalara, büyük topraklara, zenginliklere el koymadan artık ne işsizlik, ne yoksulluk ne de başka bir temel sorun çözülebilir. Geleceğin güzellikler dünyasına açılan kapı iktidarın ele geçirilmesinden geçiyor. Bu nedenle 'BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK' şiarı kavga bayrağının en üstüne yazılmalıdır.

Emekçiler kendi dışlarında kalan toplumun diğer kesimlerinin istem ve özelliklerini de savunmak, mücadele birliğini örmek zorundadır. Bu kesimlerin başında Kürt halkı gelmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler Kürt ulusunun ayrılıp bağımsız devlet kurma hakkı da dâhil "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı" (UKKTH) için mücadele etmelidir. Bu mücadele işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt halkını yıllardır ezen ve baskı altında tutan sermaye ve onun devletine karşı milyonlarca Kürt emekçisinin sempatisini ve desteğini kazandıracaktır. Bu sempati ve destek olmadan işçi sınıfının ve emekçilerin sermaye ve onun devletine diz döktürmesi düşünülemez bile.

DEK KONFERANSI

17 Ekim
2010

Emekçilerin
Bugünkü
Durumu,
Gelişen
Mücadele
ve
Görevlerimiz

Geçmişten günümüze emeğin tam kurtuluşu için mücadele eden ve emeğin kurtuluşu uğrunda tutsak düşen binlerce devrim savaşçısı faşizmin zindanlarında tutsak durumdadır. Zafer yüzü görmek isteyen bir sınıf, emekçi sınıfların ekonomik ve politik kölelikten kurtuluşu için ölümü dahi göze alarak mücadele eden bu gözü pek insanların özgürlüğü için mücadele etmelidir. Devrimci tutsakların özgürleştirilmesi hedefi emek hareketinin temel hedeflerinden biri olmalıdır.

Elbette hedefleri belirlemek tek başına yeterli değildir. Bu hedeflerimizi gerçekleştirecek araçların ne olduğunu söylemezsek kuşkusuz söylediklerimiz yarım kalır. Amacı isteyen amacı gerçekleştirecek araçları da istemelidir. Bu araçlar işçi sınıfı ve emekçilerin öz örgütlülüğü olan komite ve konseylerdir. Komite ve konseyler dolaysız kitle mücadelesinin organlarıdır. İnisyatifin doğrudan işçi ve emekçilerde olmasıdır. Bu araçların zorunluluğunu özellikle son dönemde gerçekleşen birçok işçi ve emekçi eylemi bir kez daha göstermiştir. Birçok işçi eylemi sendikaların ihanetine uğradı. TEKEL eylemi ve 26 Mayıs grevi sendikaların ne kadar rezil bir durumda olduğunu hiçbir söze gerek bırakmayacak şekilde gösterdi. Koltuklarına sıkı sıkıya yapışmış, çıkarını işçilerin ve emekçilerin çıkarında değil sermayenin çıkarında gören sendika bürokratları işçilerin yenilmesi için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

İşçiler ve emekçiler ancak komite ve konseylerde birleşirlerse kurtulabilirler. Yoksa mevcut örgütlülüklerle bırakalım iktidarı ele geçirmeyi, eldeki kazanımları bile korumak neredeyse imkânsız bir haldedir. Sınıf mücadelesinin böyle bir düzeyinde eski geleneksel kitle örgütü biçimleri, (sendika, dernek, kooperatif vb) ihtiyacı karşılayamaz duruma geldiklerinde komite, konsey, meclis gibi örgüt biçimleri ezilen kitlelerin düzene karşı mücadelesini zafere taşıyabilecek örgütlerdir.

Baskıdan, sömürüden kurtulmak isteyen işçi ve emekçiler mutlaka komite ve konseylerde bir araya gelmelidir.

Emek Haberleri

Dünya genelinde yaklaşık 200 ülkede faaliyet gösteren ABD Kargo şirketi UPS'de TÜMTİS, (Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası) üyesi oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan işçilerin direnişi TÜMTİS sendikası öncülüğünde devam ediyor. TÜMTİS adına konuşan sendika yöneticisi "19 Nisan tarihinde 33 üyemiz işten çıkarıldı. İşten çıkarılan üyelerimiz, sendikamızın öncülüğünde işyeri önünde direniş başlattı. Üyelerimizin ve sendikamızın kararlı tutumu ve giderek büyüyen uluslararası dayanışma sayesinde 24 üyemiz yeniden işe alındı. 3 Mayıs ve sonrasında İstanbul, İzmir ve Ankara'da 32 üyemizi işten çıkardı. Böylece sendikal nedenlerle çıkarılan işçi sayısı toplam 41 oldu. İşten çıkarılan üyelerimizden bir bölümüne herhangi bir gerekçe dahi bildirilmezken, yıllardır kargo işçisi olarak çalışan bir grup üyemize ise temizlik işçisi yapılacakları söylüyor. Bunun bir hile, bir yanıltma taktiği olduğu açıklar. Sendikadan kurtulmak isteyen UPS, taşeron şirketi tetikçi olarak kullanıyor" dedi.

En son Konak şubesinde çalışan yedi işçinin işten atılması, işçi kıyımının ve sadırların devam ettiğini gösteriyor, ayrıca bu hafta taşeron işçilerini UPS yetkilileri işe almaya başladı.

EMEKÇİ SINIFIN KİTLE ÖRGÜTLERİ: KOMİTELER VE SENDİKALAR

*Amacı isteyen araçları da yaratmalıdır
Ya örs olacağız ya da çekic*

Kocaeli'de Çayırova'da kurulu Çel-Mer Çelik Fabrikası'nda çalışan işçiler, 16 Temmuz günü direnişe çıktılar. O günden bu yana eylemde, sokaktalar.

İşçileri tehdit eden ve işyerine sendikayı sokmamak için elinden geleni ardına koymayacağını söyleyen Çel-Mer patronu, işçiler geri adım atmayınca 19-20 Haziran tarihlerinde 12 işçiyi işten attı.

Sendika önünde direnişe geçen 12 Çel-Mer işçisinin direnişi, diğer işçi arkadaşlarının desteği ve dayanışması ile başarıya ulaştı ve Çel-Mer Patronu işten attığı işçileri 7 Temmuz günü işe geri aldı. Ancak Çel-Mer patronu, 16 Temmuz günü 22 işçiyi birden işten attı. Çel-Mer işçileri, 16 Temmuz günü fabrika önünde yeniden direnişe başladılar.

Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde taşeron temizlik işçisi olarak çalışan Türkan Albayrak sendikalaşma çalışması yürüttüğü için 9 Temmuz 2010 günü işten atıldı. Bunun üzerine direniş kararı alan Türkan Albayrak, hastane bahçesinde çadır kurdu ve direnişine burada devam ediyor.

İşçi ve emekçi sınıfların kitle örgütleri olarak sendikalar ve komiteler tam olarak anlaşılmamış, aralarındaki bağ ve çalışma prensipleri her zaman tartışma yaratmıştır.

Reformist görüş komiteleri sendikaların alt örgütleri olarak görüldükleri bugünün iktidar organları olarak ilan ederek devrimci hedefleri yok etmeye çalışırken onları sistem içinde tutma amacıyla hareket etmiştir. Kimi görüşler de komite çalışmasıyla sendika çalışmasını karşı karşıya koymuştur. Komitelerin kurulmaya başlamasıyla birlikte sendikalara sırt çevirip onların varlığını dışlamışlardır. Komitelerin emekçilere sunduğu örgütlenme kolaylıkları, sendikaların küçümsenmesine, tamamen gereksiz ve işlevsiz dolayısıyla da terk edilmesi gereken araçlar olduğu sonucunun çıkartılmasına yol açmıştır.

Oysa sınıf savaşımında her ikisinin farklı işlevleri ve gereklilikleri vardır. Sendikalar komiteler olmaksızın sistemin içine hapsolmaya, uzlaşmacı sendikacılığın tekelinde kalmaya mahkumdurlar. Komitelerse sınıfı ve kitleleri içine alabilen yasal olanaklar yaratan sendikalara sırt çeviremezler, onları yok sayamazlar. Bugün emekçi sendikalarında örgütlü olmanın bedellerini ödeyen büyük bir kesim var. Bu kesimler sınıfın en ileri yanlarını temsil ediyor. Bu kesimi komite çalışmasıyla tanıştırmak Devrimci Emekçilerin en önemli görevlerindedir.

Bugüne kadar yazılanlar ve yaşananların ışığında, işçi ve emekçilerin komite ve sendika çalışmasına yeniden değinmekte fayda var.

Komiteler

Pek çok ülkenin işçi hareketleri deneyimleri incelendiğinde görülen şudur: Komite ve Konseyler, sınıf mücadelesinin olağan seyriyle sürdüğü devrimci ortam koşullarında değil, bu koşulların köklü biçimde değiştiği, sınıf savaşımının giderek iç savaş biçimi alacak derecede sertleştiği, yaygınlaştığı ve keskinleştiği devrimci durum koşullarında, toplumsal alt-üst oluş dönemlerinde dolaysız kitle mücadelesi organları olarak ortaya çıkmışlardır.

İşçi sınıfının ve diğer ezilen, sömürülen emekçi kitlelerin kolektif iradesini, toplumsal kurtuluş ve özgürlük özlemlerini doğrudan temsil ederler. Devrimci dönemlerde, devrimci kitle mücadelesinin yükselişe geçtiği sırada ortaya çıkan komite ve konseyler, proletarya ve emekçi sınıfların mücadele organları olarak hareket ederler. Bu koşullarda, komite ve konseyler partisiz kitle organları olarak, kitleleri kaynaştırmak mücadele için birleştirmek, politik önderliğin görüşlerini kitlelere iletme, kitlelerin ilgisini uyandırmak ve mücadeleye çekmek görevini temel alırlar.

Sınıf mücadelesinin sertleşmesi keskinleşmesi ve ayaklanmaya doğru boyutlanmasıyla birlikte ayaklanma organları rolünü üstlenen komite ve konseyler, iktidarın ele geçirilmesi sırasında ve sonrasında iktidar organları görevini yerine getirirler. Egemen sınıf olarak, iktidarın örgütlenmesinde, yeni sosyalist düzeni kurma uğruna mücadelesinde azami ölçüde kolaylık sağlar; proleter kitlelerin devrimci enerjisini inisiyatifini ve yaratıcılığını

açığa çıkarmak ve harekete geçirmek konusunda başka hiçbir örgütlenme ile kıyaslanmayacak avantajlar sağlar.

İşçilerin, yoksul köylülerin ve emekçi halkın birliğini sağladıkları oranda ittifak organları, mücadele birliği organlarıdır.

Komiteler Ne Değildir?

Sınıf savaşımının yeni düzeyinin kendiliğinden biçimde ortaya çıkan ve mücadelenin yaygınlaşmasına paralel yaygınlaşma eğilimi gösteren komite ve konseyler, mevcut sendikal yapıların ve bunların üzerinde ağırlığı olan sosyal-reformist siyasal partilerin işçi sınıfı üzerindeki etki ve otoritesini zayıflatır. Buna karşılık, bürokratik sendikal yapıların yöneticileri ve sosyal-reformistler sendikal yapının dışına taşan bu yeni örgütlenmelerin ortaya çıkışını engellemeye çalışırlar. Ama buna rağmen, mücadelenin dayatmasıyla komite ve konseyler oluşur ve yaygınlaşma eğilimi gösterir.

Bu durumda burjuva sendikacılar, sosyal-reformistler ve oportünistler de komite ve konsey örgütlenmesinden yana bir politika izler. Görüldüğü gibi, proletaryanın devrimci sınıf partisiyle tüm sapma akımlar ve burjuva sendikacılar arasındaki bu konuya ilişkin ayırım, bu tip örgütlenmelerin kabul edilip edilmemesinde; tanınıp tanınmamasında değildir. Konuya ilişkin temel ayırım şuradadır; Devrimciler, bu örgütlerin devrimci durumla ve ayaklanmayla sıkı bağı kurarken, sosyal-reformistler ve oportünistler bu bağı kesin biçimde koparır, bu bağı görmezden gelir.

Kapitalizm koşullarında bu tür örgütlerden kitlelerin öz yönetim organları olarak söz etmek ve bu öz yönetim organlarının her tarafa yaygınlaştırılmasını önermek, devrimci görevlerden kaçınmak için işçi sınıfının, emekçi sınıfların en kötü biçimde aldatılmasıdır. Çünkü, gerçekte öz yönetim organları ancak bir devrimden sonra söz konusu edilebilirler. Komite, konsey, sovyet, meclis gibi mücadele organları iktidar organlarına dönüşebilirler ve dönüşeceklerdir. Fakat bu dönüşüm, ancak muzaffer bir ayaklanmadan, muzaffer bir devrimden ve Geçici Devrim Hükümeti'nin kuruluşundan sonra mümkündür.

Burjuva sendikacılar ve sendika üzerinde etkinliği olan reformistler komite ve konseylerin her türlü partiden bağımsız olması gerektiği görüşünü ısrarla ileri sürerler. Bu görüşleri komite ve konseyleri yasal- sendikal sınırlar içinde tutmak, siyasal alana kaymasını engelleyip ekonomik alana hapsedmek perspektifiyle de uyum içindedir. Komite ve konseylerin her türlü partiden bağımsız olması gerektiğini söyleyenler sosyal-reformist partilere bağımlı, sendikalar aracılığıyla onların denetiminde alt organlar haline getirme amacı güderler. Komite ve konseylerin proletaryanın devrimci sınıf partisiyle bağına kesmeye çalışırken, gerçekte onun devrimle, iktidar he-

defiyle bağına kesmek, düzen içi kurumlar haline getirmek isterler.

Kimi görüşler ise komiteleri devrimci sınıf partisinin kadrolarıyla sınırlandırmaktan yanadır. Bu görüş komite ve konseyleri kitle örgütlenme aracı olmaktan çıkartıp, kitlelerle arasındaki bağı kopartıp darlaştırır ve işlevsizleştirir. Sınıfın çıkarları için savaşmak isteyen kişilerin komiteye alınması için onun kadro düzeyine çıkmasını beklemek hem onun gelişimine ket vurmaktır hem de partinin gelişimine. Komiteler emekçiler için aynı zamanda sınıf bilinciyle sorumluluk alacakları ve geliştirecekleri yerlerdir. Reformistler de devrimcilerin komite çalışmalarının içeriğini kitlelere böyle manipüle ederek, komitelerin ulaşılmaz olduğuna inandırmak için kullanırlar. Komite ve konseyler, emekçi sınıfın kurtuluşu için savaşabilen ve savaşmak isteyen herkese açıktır.

Bu konuda Lenin'den bir alıntı yapalım:

"...Mahrem hiçbir şey yok, gizli hiçbir şey yok, talimatlar yok, formaliteler yok. Sen çalışan bir adam mısın? Rusya'nın bir avuç polis zorbasından kurtulmak için savaşmak mı istiyorsun? Öyleyse yoldaşımızsn. Temsilcilerini seç derhal, gecikmeksizin; senin iyi saydığını, İşçi Temsilcileri Sovyetlerimizin, Köylü Komitemizin, Asker Sovyetimizin vs. vb. Tam yetkili üyesi olarak seve seve ve isteyerek kabul edeceğiz. Bu, herkese açık olan, her şeyi kitlenin gözü önünde yapan, kitlenin ulaşabildiği, doğrudan kitlenin içinden çıkan, halk kitlelerinin ve onun idaresinin doğrudan ve dolaysız olan bir iktidardır."

Proleter devrimcilerin bakış açısından ise komite ve konseyler parti örgütleri değil, proletaryanın en kapsamlı partisiz kitle örgütleridir. Sınıfın partili ya da partisiz tüm üyelerinin kendisini rahatça ifade edebildikleri hiçbir partiyle kurumsal bir bağı olmayan öz örgütlenmelerdir. İşçi sınıfı partisi ya da diğer partilerin üyeleri burada kazandıkları güven oranında sınıfa politikalarını taşıma şansına sahiptir. Bu kitle perspektifini kesinlikle bulandırıp darlaştırmadan, komite ve konseyleri birer alt organı gibi görme darlığına düşmeden, onları ideolojik, politik, pratik ve örgütsel olarak etkilemeye ve yönlendirmeye çalışırlar.

Komiteler, Devrimci dönemlerin kendiliğinden oluşan örgütleridir. Komitelerin bu kendiliğinden gelişmesini dayanak olarak gösterenlerse yine onların devrimci bir içerik kazanmasını istemeyenlerdir. Yaşam bir kez örnekleri ortaya çıkardıktan sonra, bizim bu sorunu bilinçlice ele almamıza ve belli bir hedef, düşünce çerçevesinde, yani bilinçlice bu örgütleri kurmamıza engel değildir.

Komiteler Nasıl Çalışır?

Komite ve konseyler, sadece işçi sınıfı değil, bununla birlikte tüm diğer ezilen kesimleri, yoksul köylü-

leri, emekçileri, askerleri ve öğrencileri kapsayan örgütlerdir. Sadece çalışır durumda olanları değil, işsizleri de içine alır. Bütün alanları temsilciler yoluyla birleştirerek ortak mücadeleyi örer.

Komite ve konseyler, yaşamın her alanına müdahale eden toplumsal inisiyatif organlarıdır. Sistemden net bir kopuşu ifade ederler; mücadele, ayaklanma, giderek iktidar organlarına dönüşeceklerdir.

Kapitalizmin devrimci kriz koşullarının ürünü olarak ortaya çıkan komite ve konseyler doğuştan itibaren politik nitelik taşır; sendikalar, işçi hareketinde yasallığı temsil eder. Faşizmin ağır terörü altında işçi sınıfının he türlü yasal çalışma ve örgütlenme olanağının ortadan kaldırıldığı, işçi sendikalarının çalışmalarını illegal olarak sürdürmek zorunda kaldığı koşulların da göz önünde tutulması gerekir. Komite ve konseyler kendisini yasalarla sınırlandırmaz. Komite ve konsey örgütlenmesinin ve onun iktidarda cisimleşmiş hali olarak Sovyetler iktidarının ortaya çıkışıyla birlikte, burjuva demokratizmi ve onun organı olarak burjuva parlamento, kesin olarak aşılmıştır. Komite ve konseyler şimdiye kadar siyasal yaşamın ve tarihin dışına atılmış olan ezilen sınıfların tüm devasa kitlesini kapsar ve en dolaysız yoldan, en demokratik biçimde politik ve toplumsal yaşamın içine çeker.

Konseyler, proleter devletin modelidir. Her vasıftaki işçiyi içine alarak dolaysız sorumluluk verir. Komite ve konseyler işçileri kendileri için çalışacakları gün için hazırlar. İşçi, kendi gücünü kavradıkça her geçen gün daha açık biçimde dünyayı umutsuzluk ve yıkımdan yalnız kendisinin kurtarabileceği inancını kazanır.

Esnek ve hareketli olmalı, hareketi öldürecek kalıpcılıktan kaçınılmalıdır.

Komitelerde demokratik merkezîyetçilik esastır. Her karar ortak tartışmada alınır. Komite ve konsey örgütlenmesi, insanların bugüne değin ortaya çıkarttığı en demokratik toplumsal örgütlenmeleridir. Örgütsel işleyişte ortak irade esastır. Seçilenleri gerek görüldüğü anda geri çağırma temel ilkedir.

Tepkisel değil ilkeli ve sürekli bir birlik hedeflenmelidir. İlkeleri benimseyen herkese açık olmalıdır. Bütünlüklü hareket ve örgütlenmeyi koruyucu tedbirler zorunludur. Devrimci tavır, disiplin, gönüllülük, içte eleştiri-özeleştirici dışta bütünlüklü tavır temel ilkeler olmalıdır. Burjuva devletten ve burjuva partilerden bağımsız, ama işçi sınıfı partisi ile ideolojik ve politik olarak birlikte hareket etmeli. Enternasyonalist sınıf ilkelere bağlıdır. İşçi ve emekçilerin kurtuluşu temel perspektif, emekçi sınıfların devrim yoluyla egemenliği temel ilkedir. Kent ve kır emekçilerinin mücadele birliği esastır.

Komiteler buldukları alana özgü kararları ve işleyiş mücadelesinin ihtiyaçlarına göre belirleyeceklerdir.

Sendikalar

Emek ve sermayenin uzlaşmaz çelişkilerinden hareketle sermayeye karşı, emekçilerin üretimden doğan temel hak ve kazanımlarını korumaya, ekonomik, demokratik ve siyasal taleplerin savunulması doğrultusunda demokratik merkezîyetçiliği uygulayan sendika, sınıf sendikasıdır.

Sendikaların çıkış noktası çalışanların ücretlerini yükseltmektir. Ancak, ekonomik ve politik mücadele çözümlücesine birbirine bağlıdır. Ekonomik bir karar politik sonuçlar doğuracağı gibi politik bir karar da ekonomik sonuçlar doğurur. Ücretli emek düzeni devam ettiği müddetçe ekonomik mücadele de elbette devam edecektir. Sendikalar ücret sistemini kaldırmayı hedeflerse düzenin organları olmaktan kurtulur ve emeğin gerçek kurtuluşunun organları olurlar. Kapitalist, daha fazla çalıştırıp daha az ücret vermek isterken emekçiler daha az çalışıp daha fazla ücret isterler. Emekle sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişki ve sınıf mücadeleleri tarihi bu kaynaktan doğar. Kapitalizmde ücret artışları ne olursa olsun meta fiyatlarının altında kalacaktır. Emekçilerin ücret artışları için ya da özlük hakları için verdikleri mücadele bir yasa ile ya da bir darbe ile uçup gider. Bu bağ iktidar mücadelesine bağlanmadığı müddetçe kitlelerin enerjileri ve umutları da boşa gidecektir.

Sendikalar birbirine karşıt iki kutup arasında tarafsız kalamazlar. Emekçilerin örgütü olan sendikalarda tabii ki burjuva politikaları değil işçi sınıfı politikası hakim olmalıdır. İşçi sınıfı politikası da iktidar mücadelesidir. Yoksa ücretlerin yükseltilmesi kapitalizmi devirmez.

Bugün sendikalardaki mücadelemizin önemli bir kısmını reformizmle mücadele oluşturmaktadır. Reformizmin sendikalardaki temel görüşü şudur: “Kimliğinizi dışarıda bırakın. Burada siyaset yapmayın. Sendikalar işçi sınıfı partisi gibi siyaset yapamazlar. Onların işi ekonomik mücadeledir.” Oysa burada anlatılmak istenen düşünce şudur: “İşçi sınıfının görüşlerini burada anlatırsanız, bizler emekçileri burjuva sınıfla nasıl uzlaştırabiliriz.” Sendika çalışmalarımızda karşımıza çıkacak en önemli engel reformizmin devrimci düşünceleri engellemek için giriştiği çeşitli dolap ve söz oyunlarıdır. Reformizm düzenin içinde düzenle uzlaşarak kendine yer bulmaya uğraşırken önlerindeki en büyük engel olarak devrimcileri görürler. Devrimcilerin devrimci düşünceleri yaşamla diyalektik bir bağ içindedir. Hiç kimsenin düşüncelerinden soyutlanarak bir yerde var olması olası değildir.

Sendikalarda karşılaşacağımız en önemli sorunlardan biri onları işkolu ile sınırlandırma görüşüdür. Ekonomik, politik ve ideolojik mücadele bütünlüğü içinde işkolu birliği yetmez. Dar mesleksel çerçeveden çıkıp tüm halkın sorunlarını sahiplenen konuma gelmek ge-

reklidir. Hiçbir iş kolu ya da meslek grubunun sorunları toplumun genel sorunlarından ayrıştırılarak çözülemez. Bu bakış tüm kesimlerin kendi içlerinde yalnızlaştırılmasını doğurur.

Diğer bir konu da sendikal mücadele ile demokratik mücadele arasındaki ilişkidir. Demokratik hakların olmadığı bir yerde kazanılsa bile hakların korunması mümkün değildir. İşkencelerin, infazların olduğu bir ülkede sürgünlere karşı savaşılamaz. Sınıf sendikacılığının yaygınlaştırılarak politik haklar mücadelesine yöneltilmesi, dayanışma ve politik grevlerin örgütlenmesi şarttır. Her türlü devrimci eylem sendikalar tarafından bilinçlice ve tüm olanaklarla desteklenmeli, sendikaları devrimci mücadeleyi destekleyen, geliştiren örgütlenmeler haline getirmeliyiz.

Kapitalizmin dünya sistemi koşullarında proleter hareket biçim olarak ulusal, öz olarak uluslararası nitelik kazandı. Sendikaların politikanın dışında kalması imkânsız olduğu gibi kendisini dünya devrim hareketinden soyutlaması da mümkün değildir. Dünyadaki gelişmeleri takip etmeli ezilen halklar ve uluslar için mücadele zeminini kullanmalıdır. Uluslararası bir sendikal cephenin yaratılması ve merkezileştirilmesinin sağlanması hedefler arasında olmalıdır. Ulusların kendi kaderini tayin hakkında olduğu gibi, ana dilde Eğitimi savunmak da bugün sadece Eğitim emekçilerinin değil tüm emekçi kesimlerin sorunudur.

Sınıf ve kitle sendikacılığı temel bakış olmalı, demokratik merkezîyetçilikten taviz verilmemelidir.

Tabandan gelen örgütlenme yapısı olan temsilcilik sistemi sendikal demokrasinin özüdür. Söz ve karar hakkı tabanıdır. Devrimciler örgütlülüğün her kademesinde atama sistemini reddeder. Sınıf mücadelesinde canla başla çalışan, hiçbir ayırım gözetmeksizin öne çıkarılmalı engelleri kaldırılmalıdır. Disiplin kuralları çiğnenmedikçe her türlü yaratıcı çalışma desteklenmelidir. Seçilenlerin geri çekilmesinin yolu açık olmalıdır.

Grevli toplu sözleşmeli sendikayı istemek demek bunun için ciddi hazırlıklar yapmak demektir. Her şubede ve merkezlerde grev fonu oluşturulması sağlanmalı, grev hakkı için mücadelenin masada yapılamayacağı kitlelere anlatılmalıdır. Yasal kazanım mücadelesi kaybedilmeye mahkûmdur. Sınıf sendikası kendi yasasını kendisi yapar. Devrimci sendikaların temel görüşü “Hak verilmez alınır.” olmalıdır.

Sendikalar işçi sınıfının okullarıdır. Gericileşen her sendikanın ilk yaptığı iş, işyeri eğitimlerini kaldırmak olmuştur. Sendikaları işçi ve emekçilerin sınıf bilinci alacakları okullar haline getirmek için mücadele etmeliyiz.

Komitelerin Sendikalar İçindeki Çalışma Prensipleri

Sendikalarda zaman zaman ortaya çıkan “muhalefet birlikleri” “komisyonlar” gibi birlikler komiteden başka bir şey değildir. Komiteler sendikaların uzlaşmazlığının güvencesidir. Devrimci sendikalarda ise yine sendikadan bağımsız çalışanlar ve kitle ayağını örmeye devam ederler. Sınıfsal kurtuluş mücadelesinde sendika büroları değil işyerleri kaledir. Sendikalarda komite çalışması sendikaların devrimci sendikalara dönüştürülmesi için; reformizmi teşhir etmek, yapay gündemlere müdahale etmek, gündem saptamak ve devrimci politika geliştirmek, Eğitim faaliyetleri düzenlemek, tabanın tepkilerini örgütlemek, toplumsal olaylarda pratik kararlar almak ve etkin fiili eylem düzenlemek olarak özetlenebilir.

12 Ağustos.2010 'da Sağlık emekçileri tüm illerde SES pankartlarıyla işyerleri önünde basın açıklamaları yaptılar. Tam gün Yasası olarak bilinen 5947 sayılı yasada 40 saat olarak düzenlenen haftalık çalışma süresinin, Sağlık Bakanlığı tarafından yayınlanan genelgeyle 45 saate çıkarılmasına sağlık emekçileri tepki gösterdi.

Basın açıklamalarında, Genelge ile saat 12-14 arasında öğle yemeği dinlenme için personele dönüşümlü olarak bir saatlik süre verilmiş gibi görünmekle birlikte hastanelerin yoğunluğu ve personel eksikliği göz önüne alındığında günlük çalışma süresinin fiili olarak 9 saate, radyasyon çalışanlarının çalışma sürelerinin günlük 5 saatten 7 saate, haftalık olarak da 25 saatten 35 saate çıkarıldığı belirtildi.

Sağlıkçılar, 8 saatlik kesintisiz mesai, radyoloji birimlerindeki çekim sayısının azaltılması ve personel açığının giderilmesi taleplerini ilan ettiler.

Birçok yerde tabandan gelen taleplerle sendikalar açıklamalarına, 1 Eylül'den itibaren düzenleme yapılmazsa 16.00'da işyerlerinden çıkacaklarını da eklediler.

ŞOVENİZM

Burjuva sınıf, Kürt ve Türk halklarının birlikte vereceği birleşik devrim baskısından kurtulabilmek için Kürt hareketini tasfiye etmeye uğraşiyor. Ulusal mücadelenin uzun savaştan edindiği birikim Kürt ulusunun ayrılma özlemlerinin somutlaşmasına neden oldu. Kürt ulusu kapitalist sistemde hiçbir zaman kültürel, ulusal kazanımların elde edilemeyeceğini, bu kazanımların ancak iktidar mücadelesinin yan ürünleri olacağını, ulusal sorunların sınıfsal sorunla ilişkisini ve şovenizmin bir devlet politikası olduğunu bütün gerçekliğiyle öğrendi. Mücadele, Türk halkına da ezen ulusun da ezilen ulusun da özgür olamayacağını gösteriyor. TEKEL çadırlarında somutlanan halklar arasında mücadele birliği yaratılan suni ayrımı gözler önüne serdi.

TÖB-DER ve KESK emek örgütleri olarak şovenizm karşıtı olumlu duruşlar sergilediler. Ancak en son Eğitim Sen'in kapatılmamak adına anadilde eğitim hakkını tanıyan maddesini tüzüğünden çıkarması faşizmin şovenist baskısı sonucu geri çekilmesi anlamındaydı. Faşizm her fırsatta bu geri çekilmenin üzerine gitti.

Ülkemizin değişik yerlerinde eş zamanlı olarak başlatılan linç girişimleri, KESK'li sendikacıların tutuklanması, BDP'ye yönelik saldırılar ve şovenist dalganın burjuva medya tarafından sürekli işlenir hale gelmesi ulusal mücadeleye yönelen saldırılar karşısında emekçilerin birlikte davranmasını zorunlu kıldı. Ancak kendini sosyalist olarak tanımlamaya çalışan birçok hareketi şovenist dalgadan olumsuz yönde etkilendi. Demokratik kitle örgütleri ve sendikalar şovenizm karşısında zaman zaman kararsız tutumlar sergilediler.

Devrimci Emekçi Komiteleri olarak bizler, Ulusal soruna, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını koşulsuz tanıyarak yaklaşıyor, faşizme, aynı ve tek düşman olan burjuvaziye karşı tüm uluslardan emekçilerin, politik alanlarda olduğu gibi sendikalarda da en sıkı birliğini savunuyoruz.

TOPLU İŞ GÖRÜŞMESİ VE KESK

Her şey KESK yönetiminin yasallaşma sarhoşluğu içinde Emek Platformu masasına oturmasıyla başladı. Daha sokaklarda "devlet güdümlü sendikaya hayır" sloganları sürerken dönemin KESK yönetimi sahte sendika tüzüğüne uyarlanmış bir sendika olarak "devlet eliyle kurulduğu" nu her fırsatta dile getirdiği sendikalarla aynı masaya oturmuştu bile. O güne kadar devletin kadrolaşmaya ve emekçilerin bölünmesine hizmet etmekten başka bir işe yaramayan bu sendikaları emekçilere benimsetmesi çabası bir anda başarıya ulaştı.

KESK emekçiler içinde güven kazanmış bir sendika olarak onlarla aynı masayı paylaşarak yeni bir süreci başlattı. Devletin sendikalarına doğru üye kaymaları, KESK'in güven kaybetmesi bu süreçte başladı.

Bundan neden bahsediyoruz. KESK bugün Toplu iş görüşmesi masasını terk etti. Ama zaten KESK'in tıpkı emek platformunda olduğu gibi bu masada sınıf düşmanı "sendika" larla bulunması bile dostu düşmandan ayırma konusunda şüphe yaratıcı. Birlikte eylemlerle emekçileri bu sendikalarla kaynaştırıp onlara meşruiyet kazandırmak KESK için büyük bir hataydı. KESK'in onlardan alacağı hiçbir şey olmadığı gibi onlar KESK'in üzerinden yükseldiler. Bu yolla KESK güç kaybetti.

Bugün KESK yönetiminin yapması gereken kuruluşunda olduğu gibi kendisini var eden emekçilerin özlemlerini kazanmak üzere, "grevli toplu sözleşmeli" sendikaları kazanmak üzere fiili en geniş eylemi başlatmaktır. Süreci basın açıklamalarında büyük sözler sarf ederek, emekçilerin enerjilerini boşaltarak geçiştiremez. Ancak böyle bir süreç daha önce olduğu gibi sessiz sedasız temsilciler ve yöneticiler yoluyla değil, tüm emekçilere duyurma ve onları eyleme katma hedefiyle planlamalıdır.

Söylenenin en iyi yolu yapmaktır.

BURJUVAZİNİN GÖLGESİNİ SATMAYACAĞI AĞAÇ “SAĞLIK GÜVENCESİ”

Burjuvazi gölgesini satmayacağı ağacı kesermiş. Kapitalist için, işçinin iş günü kaybının önlenmesi ve yeniden onarılarak makinenin üretimin başına geçmesinden başka bir anlam içermeyen sağlık güvencesi sistemi hızla tasfiye ediliyor. 1970 kriziyle başlayan sağlık, eğitim gibi sosyal alanların budanması süreci, emperyalist baskı araçlarıyla 1990 sonrası yıkım sürecine dönüştü. 1980’lerde “sağlıkta dönüşüm programı” ile genel bütçeden sağlığa ayrılan pay kısılmaya başlandı. Bunu SSK’ların iflase sürüklenmesi ve özel sektörün teşvik ve özendirilmesi izledi. Taşeronlaştırma ve döner sermaye uygulamaları yeni gelecek olan saldırı sürecinin alt yapısını hazırladı. Genel sağlık sigortası, özelleştirmeler, performans uygulamaları, tam gün yasası, en son olarak da Aile Hekimliği uygulaması süreciyle “Kamu Hastaneler Birliği” hedefine ulaşıldı.

Kamu Hastaneler Birliği ile 40 merkezde toplanacak tüm sağlık kuruluşlarının çoğu işletmecilerden oluşacak (ticaret odası temsilcisi dahil) yönetimler aracılığıyla yönetilmesi planlanıyor. Öyle ki binaların kullanım hakkından, çalışanların istihdam edilmesine kadar her şey bu birliklerin tam kontrolüne bırakılıyor. Hastane binaları gerekli görülürse başka işletmelere dönüştürülebilecek, kiralanabilecek, hiçbir merkezi katkı almaksızın kendi kendine yeten işletmeler olarak çalışacak. İlk adımlar Vakıf Gureba Hastanesi ile birlikte atıldı bile. Bu durum yerel yönetimlerin ve tekellerin müdahalesine uygun, esnek çalışmayı dayatan bir yapılanmayı sağlayarak sağlık üzerinden kar etmeyi amaçlayan, hizmeti alacak olanları da müşteri, kar kaynağı olarak gören bir işletmeyi tümüyle sağlıyor. Sağlık sistemi böylece tümüyle özelleşiyor.

Sağlığın sadece parası olanın ulaşabileceği bir sistem haline getiriliyor olduğu her fırsatta söylendi. Yakın zamanda katkı payları, ilaç kısıtlamaları ile birlikte yaşamın kendisinde vücut buldu.

Burjuvazinin saldırıları bu denli yoğunlaşarak artarken, sağlığın belli başlı örgütleri SES ve TTB, süreci yeterince anlatamadıkları gibi kitlesel ve güçlü eylemleri sonuç alıcı eylemlere dönüştüremediler. KESK’in içindeki tüm sendikalarda olduğu gibi SES’te de kurumsallaşma, fiili mücadele hattının terk edilmesi, sahte sendika yasasının kabullenilmesi dolayısıyla devletin kurduğu sendikalarla arasındaki mesafenin azalması kitlelerde güvensizlik yarattı. Hızla üye tabanı eriyen SES, kimi işyerlerinde yetkisini bile kaybetti. Bu sürece kan kaybıyla girdi. Hukuki mücadelelerle kendisini sınırlayan tüm sendikalar gibi süreci gerisinde izledi. Saldırı karşısında protestoların ötesine geçemedi. Kendi gündemini dayatamaz hale geldi.

Bugün yıkımla birlikte sadece sağlık çalışanlarının değil aynı zamanda sağlık hizmetini alması gerekenlerin de önünde yaşamsal bir mücadele var. Tüm sağlık merkezlerinde taşeron, kadrolu, 4B’li gibi burjuvazinin yarattığı yapay ayrımları bir kenara atarak, her kesimin kendisini temsil edeceği işyeri komitelerini oluşturarak yalan bombardımanlarına ve geçici, kısa vadeli çıkarlarla gözleri boyanan kesimlere ulaşan bir örgütlenme ağı oluşturmak zorundayız.

SES’in ve TTB’nin dar mesleki sınırlamalarla kendisini sınırlayan, seçimlere indeksli, sendikalarımızı kurum olarak gören ve bunu korumayı yasal sınırlılıklarda arayan zihniyetten kurtulması gerek. Saldırıları zaten tehdit ve baskı altında olan mesleğimizin bağımsızlığını, iş yaşamımızı ve gelecek güvencemizi tamamen ortadan kaldırmaya yöneliktir. Bugünkü mücadele hem sağlıkçıların açısından hem de sağlık hizmetini alanlar açısından ölüm kalım mücadelesidir.

Bugün saldırılar tamamen sağlık sisteminin son darbelerini alacağı konusunda bize kesin bilgiler veriyor. Kadrolu sayısı hızla eriyerek çoğunluk olma özelliğini yitirdi. Taşeron mücadelesi tüm sağlık alanında yükselmeye başladı. Özelde SES olmak üzere sahte sendika yasasıyla kendisini “Kamu Çalışanları” ile sınırlayan KESK’in bütün sendikaları şimdi bir seçimle karşı karşıyalar. Ya 1990’ların başında olduğu gibi fiili mücadeleyle tıkanmış olan yollarını açıp geçecekler ya da yasalarda rötuşlar yapmaya çalışırken büyük saldırıların altında kalacaklar.

Devrimci Sağlık Emekçisi

İstanbul Tıp Fakültesi yemekhanesinde faaliyet gösteren taşeron şirketi hakkını arayan 7 işçiyi daha işten attı. Böylece atılan işçi sayısı 13 oldu. İşçiler aldıkları ücretleri oranında SGK primlerinin ödenmesi talebinde bulunmuşlardı. Günde 12 saat çalışan, yıllık izin kullanamayan, yol ücreti verilmeyen, mesai ücretleri tam ödenmeyen, SGK primleri yatırılmayan, resmi ve dini bayramlarda çalışmak zorunda bırakılan işçiler bu haksızlıkları görmezden gelen İstanbul Üniversitesi yönetimini göreve çağırıyor.

Zeytinburnu Nakliyat sitesinde kargo vb. işlerde çalışan ambar işçileri örgütlü oldukları Nakliyat iş sendikasına bağlı işçiler, Hicret ambarının, arkasına devlet gücünü alarak kaçak iş yeri ve kaçak işçi çalıştırıp, işçilerin TİS sürecini baltalamak isteyenlere karşı eylem yaptı. Hicret ambarı sahipleri arkasına devlet gücünü alıp, sendikaya, orada çalışan sendikalı işçilere tehditler savurarak rekabet ortamı yaratmaya çalışmakta. İşçilerin söylediğine göre, “burayı açan bir polis ve arkasına devlet gücünü alıp buradaki örgütlü yapıyı ve Toplu İş Sözleşmesini baltalamaya çalışıyor.”

Hicret Ambarı’nın önünde toplanan Nakliyat İş üyesi 150 işçi eylem yaparak bu durumu protesto ettiler.

DİSK/Genel-İş Sendikası İzmir’de “Kentimizde taşeron istemiyoruz” kampanyası başlattı. Sendika, önümüzdeki günlerde kampanyanın diğer emek güçleriyle ortaklaşarak ülke geneline yaymayı planlıyor.

KESK'e bağlı sendikalar yurt genelinde yaptıkları eylem ve açıklamalarla hükümeti bir kez daha grev ve toplu sözleşme hakkını tanımaya çağırdılar. Bu hakların yer almadığı bir toplu görüşmenin oyalamadan öteye gitmediğine dikkat çeken kamu emekçileri, talepleri için mücadeleyi yükselteceklerini bildirdiler.

İstanbul'da önceki gün KESK İstanbul Şubeler Platformu'nun çağrısıyla Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan kamu emekçileri "Toplu sözleşme ve grev hakkımız engellenemez", pankartı açtı.

7 Ağustos'ta İSKİ işçilerinin düzenledikleri "Direnişteki İSKİ İşçileriyle Birlik ve Dayanışma Gecesi" UPS İşçileri, Tekel İşçileri, Çel- Mer İşçileri Atık Kağıt İşçileri'nin katılımıyla gerçekleşti.

İSKİ'nin su sayacı okuma, açma-kapama ve bilgi işlem işlerini devrettiği 3 ayrı taşeron şirketle sözleşmeleri feshetmesiyle 2300 işçi işten çıkartılmıştı ve işçiler 16 Mart 2010 tarihinden itibaren direnişlerine Aksaray'daki İSKİ binası önünde devam ediyorlar.

SOSYAL GÜVENLİK

SOSYAL OLMAYAN DEVLETİN ADINA SOSYAL GÜVENLİK DEDIĞİ YASA

Merhaba Emekçiler, yaşamı yaşanılır kılan değerli eller...

Şu an elinizde bulunan bültenimizin ilk sayısı. Ben bu bölümde, her sayıda "Sosyal Güvenlik" ile ilgili yazacağım. İleriki sayılarda belki de zaman zaman sorulu-yanlı olarak da devam edecek paylaşımlarımız.

Sosyal güvenliğin, gerek Türkiye'de gerek dünyada, tanımı şöyledir; "Sosyal güvenlik, insanlar için bir hak, devlet için bir görevdir. Bireyin mesleki, fizyolojik ve sosyo-ekonomik nitelikteki risklere karşı fertleri korumak ve risklerden doğan zararları gidermeyi amaçlayan sisteme "Sosyal Güvenlik" denilir.

506 sayılı yasa ülkemizde 40 yılı aşkın bir sürede tam olarak öğrenilememişken, 01.10.2008 tarihinde yürürlüğe giren 5510 sayılı yasa tam anlamıyla bir karmaşa yarattı. Sıkça yaşanan birkaç çelişkiyi yazmak istiyorum. 1479 sayılı eski BAĞKUR yasası, 5510 sayılı yasa ile öyle bir çelişki yarattı ki; bilinen klasik şartlardan en önemlisi olan ölen bir kişiden kalan maaşı alabilmek için, 5 yıllık sigortalılık süresi ve 1800 hizmet günü farklı zamanlar için farklı uygulamalar ile işin içinden çıkılmaz hale geldi. 04.10.2000 öncesi ölen hak sahiplerine 3 yıllık süreden maaş bağlanırken, 04.10.2000 ile 08.08.2001 arası ölen hak sahiplerine 5 yıllık süre şartı arandı. Yine, 09.08.2001 ile 01.10.2003 arası ölenlerden 3 yıllık hizmet süresi istenirken, daha sonraki tarihlerde ölenlerden artık tekrar 5 yıllık hizmet süresi isteniyor. Bazı tarihlerde

506 sayılı yasa, bazı tarihlerde 5510 sayılı felaket yasası geçerli. Ayrıca, 657 sayılı devlet memurları yasası da 4/C de, 1479 sayılı BAĞKUR yasası da, şimdiki; 4/B yasası da tam anlamıyla karmaşa.

Bunlar sistemin içsel çelişkileri ve bu içsel çelişkilerin emekçiler üzerinde yaptığı olumsuz tahribatlar çeşitli şekillerde karşımıza çıkmakta. Bir de 1999 yılından sonraki ve 01.10.2008 yılından sonraki işçilerin ve emekçilerin tüm kazanımlarını gasp eden saldırılara değineceğim.

1999 yılında herkesin bildiği ve ülkemizin yoksul insanlarına felaketler yaşatan Marmara depremi... Esasen depremin değil kapitalizmin insanları öldürdüğünü düşünmekteyim. 08.09.1999 tarihinde kapitalizmin görevlendirdiği uluslararası sermaye ve onların yerli işbirlikçilerinin hükümeti DSP, ANAP ve MHP koalisyonu, Marmara'da, insanlar yıkıntılarının altındayken, her an bir can kaybedilirken, adına emekçiler tarafından "Mezarda Emeklilik" denilen yasayı apar topar çıkardı. Hemen arkasından hükümet, ülkede bir matem havası varken, demokratik kitle örgütleri ve emekten yana güçler yaraları sarmakla meşgulken, karşı duruş örgütleyemeden işçi ve emekçilerin küçük bir kesiminin de olsa yararlandığı Sosyal Güvenlik yasasını kuşa çevirdi. Daha sonra, 01.10.2008 tarihinde, yapılan bir tararuz ile işe giriş tarihlerine göre, erkeklerde 12 yıla varan, kadınlarda da 8 ile 10 yıl arasında emeklilik yaşı uzatıldı. Böylece kuşun tüyleri yolunmuş, derisi de yüzülmüş oldu.

Eskiden yaşlılıktan, 55 yaşında emekli olan bir erkek sigortalı şimdi

58-59 yaşında ancak emekli olabiliyor. 50 yaşında yaşlılıktan emekli olan bir kadın sigortalı, şimdi 54 ile 56 yaşında emekli olabiliyor. Eskiden; 5 yıllık hizmet süresi olan bir kişi malulen emeklilik talebinde bulunabiliyordu. Şimdi, eğer doktorun “Başkasının Yardımı Olmadan Hayatını Sürdüremez” ibaresi olmazsa 10 yıllık hizmet süresi gerekiyor. Eskiden; sakatlık indiriminden, diğer adıyla vergi indiriminden, yani 193. maddenin geçici 31. maddesinden 15 yıllık hizmet süresi ve 3600 gün çalışma sonucu emeklilik istenirken, şimdi aşamalı olarak 16 dan 20 yıla kadar değişen 4400 iş gününe kadar aşamalı bir şekilde yükselmiş durumdadır.

Halen yürürlükte olan TC'nin anayasasına göre “eğitim ve sağlık parasızdır” denilmektedir. Örneğin Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) 1944 Fildelfiya konferansında yaptığı “Sosyal Güvenlik” tanımlaması şu şekildedir: “Halkın, hastalık, işsizlik, yaşlılık ve ölüm sebebiyle geçici veya sürekli olarak kazançtan mahrum kalması durumunda, düşeceği fakirliğe karşı, tıbbi bakımdan dolayı, çocuk sayısının artması ve analık halinde korunmasına yönelik umumi tedbirler sistemidir.” Oysaki paranın iktidarında devlet erkini elinde bulduran hiçbir siyasi iktidar, bütün alanlarda olduğu gibi Sosyal Güvenlik alanında da, “sosyal” olamaz. Bu devletin sosyal bir devlet olmadığı sayısız örneklerle ispatlanabilir.

Örneğin doğal afetler her an dünyanın herhangi bir yerinde her zaman olabilecek doğanın kaçınılmaz hareketleridir. Böyle durumlarda eğer sağlık kuruluşları devletin elinde değilse, devlet ölü ve yaralılara gerektiği gibi hizmet götüremez. 1999 Marmara depreminde, yıkıntuların kaldırılması için,

saatliği o zamanın parasıyla 200 milyon TL'ye iş makineleri kiralanmıştı. Hatta, “devlet özel sektörden kazık yedi ” diye basına da yansıdı. Bununla beraber sözleşme yapılan kadar geçen sürede insanlar göçük altlarında ölüyordu. Ama iş makineleri devletin olsaydı ne o kazığı yedi ne de sözleşme yapmak için kaybedilen süre içerisinde insanlar ölürdü. Devlet özel bir sağlık kurumuna, hangi yasanın, hangi maddesine göre parasız yardım götürmeleri yönünde talimat verebilir. Depremde evi yıkılan yurttaşına çimento ve demir yardımı yapamaz bu devlet. Kapitalist devlet, çimento fabrikalarının, özel hastanelerin ve tüm işletmelerin sahipleri olan yabancı ve yerli işbirlikçi sermayenin devletidir. Depremzedeye battaniye ve giyecek yardımı yapamaz. Böyle bir emekçiden yana çıkar gözetseydi Sümerbank'ı yok pahasına iktidar yandaşlarına devretmez ya da o devasa tesisleri çürümeye terk etmezdi. Aynı durum Et-balık kurumunun can çekişir hale getirilmesinin de söz konusu. Tüm sosyal alanlar, iktidar aracılığıyla sermayeye aktarıldı ve aktarılmaya devam ediliyor. Zaten kapitalizm demek her durum ve her koşulda para kazanmak değil midir?

Eğer bir ülkede, anneler-babalar yaşadıkları ekonomik kriz neticesinde geçirdikleri cinnetten dolayı, en yakınlarını öldürüyorlarsa, sistemin, emekçilere çürüme ve yozlaşmadan başka verecek hiçbir şeyi yoksa burjuvazinin eğitim diye emekçi çocuklarına verdiği “at şışeyi dön köşeyi, iş bilenin kılıç kuşananın, gemisini yürüten kaptan” gibi ıvır zıvır bir ahlak anlayışı ise, ben derim ki söyleyin onlara “Yıldırımlar Yağacak Başlarına”.

DEK'li Sosyal Güvenlik Uzmanı

Tuzla'da 101. işçi de Temmuz'da yaşamını yitirmişti. Son sekiz ayda Tuzla'daki iş cinayetlerinde hayatını kaybeden işçi sayısı 15'i bulurken, Tuzla'dan sonra yeni ölüm haberleri iki gün arayla peş peşe Pendik İlçesi'nden geldi. 4 Ağustos'ta Pendik İstanbul Tersanesi'nde kadrolu işçi olarak çalışan Yusuf Aksungur, tersanede çıkan yangına müdahale ederken elbiselerinin tutuşması sonucu ağır yaralandı. Aksungur hastanede yaşamını yitirdi. Aksungur'un cenazesinin kaldırıldığı gün ise Pendik Limanı'ndan ikinci ölüm haberi geldi. Mürettebatı olduğu UND gemisinden yük indiren işçi Yaşar Recep Rumen önceki gün iş cinayetinin aramızdan aldığı son isim oldu.

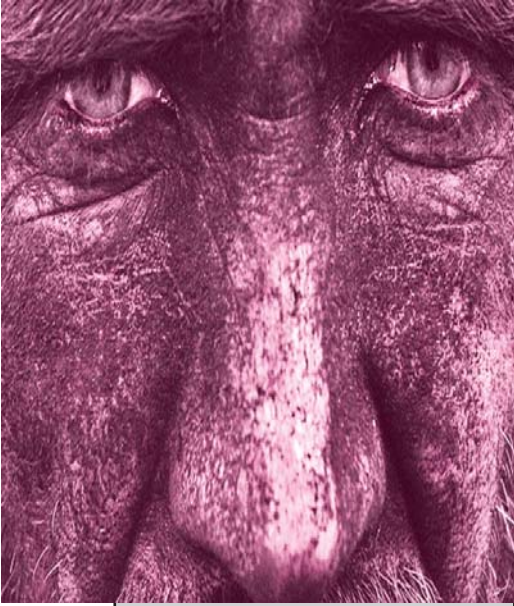
Tuzla ve Pendik'teki iş cinayetlerinin yanı sıra bir de sendikacı olmak istedikleri için öldürülmeye dönmüş işçiler var. İstanbul Ambarlı'da bulunan bir işyerinde örgütlenme çalışması yürüten Liman-İş üyelerinden Fatih Bozkurt, Ferhat Terzi, Mehmet Doğru ve Liman-İş Genel Eğitim Teşkilatlanma Sekreteri Haydar Özcan, levye ve demir sopayla dövüldü.

Uşak'ta Dikilitaş Mahallesi'ndeki inşaatçı çalışan İsmail Türkmen adlı işçi çalıştığı esnada inşaatçı düşerek hayatını kaybetti. 3. katta mermer döşerken dengesini kaybeden işçi hastaneye kaldırılırken yolda hayatını kaybetti.

Karadon Müessese Müdürlüğü Gelik İşletmesi maden ocağının eksi 260 kotunda çalışan Satılmış Sarıoğlu (38), üretim bölgesindeki oluklardan vagonlara kömür yüklenmesini izlediği sırada yaklaşık 3 metre yükseklikten düştü. Vagonların arasına sıkışan evli ve bir çocuk babası Sarıoğlu, yaşamını yitirdi.

17 Mayıs 2010 Pazartesi günü Türkiye Taşkömürü Kurumu Karadon Müessese Müdürlüğü içinde bulunan "Karadon Yeni Kuyu"da 540 kotunda meydana gelen ve aralarında 2 maden mühendisinin de bulunduğu 30 maden emekçisinin hayatını kaybetmesine neden olan büyük bir facia yaşanmıştı.

16 Ağustos 2010'da Tekirdağ'ın Çorlu ilçesine bağlı Veli-meşe beldesinde çalıştıkları boya fabrikasının atık su kanalını temizlemek için 7 metre derinliğindeki kuyuya inen 2 işçi Halil İbrahim Baş (29) ile Yılmaz Çelikten (26) gazdan zehirlenerek öldü.

Aynı tarihte, Konya'da tarım işçilerini taşıyan kamyonet, arka lastiğinin patlaması sonucu kontrolden çıkarak, takla attı. Kazada 1 kişi öldü, aralarında çocuklarında bulunduğu 12 kişi yaralandı.

YAPIYA KARŞI HIÇ KİMSE DAVA AÇAMAZ

1952 yılında imzalanan, Sosyal Güvenliğin Asgari Normları Hakkında 102 Sayılı ILO Sözleşmesi, çıkış tarihinden 20 yıl sonra 10.08.1971 tarihinde ülkemiz tarafından onaylanmıştır.

Sözleşmeyle, ulusal yasal düzenlemeler arasındaki uyum, kısmen 1960'lı yıllarda gerçekleştirilmiştir.

Bu süreçte işçi-memur ayrımının neden olduğu bir dizi ayrımcılık yaratan sorun ortaya çıkmıştır.

İşçi statüsünde çalışanlar için 506 sayılı yasayla "sosyal güvenlik" hakkını oluşturan önemli sigorta kolları hüküm altına alınmıştır.

Memur statüsünde çalışanlar için, T.C. Emekli Sandığı yeniden yapılandırılmak yerine, sosyal güvenlik hakkını oluşturan önemli sigorta kollarından bir bölümü, çalıştıkları kurumlarca karşılanan sosyal yardım kollarına ve nakdi tazminata dönüştürülmüştür.

İş kazası ve meslek hastalıkları sigortası,

I-

657 sayılı yasada aşağıda sunulduğu şekliyle hüküm altına alınmıştır:

Hastalık ve analık sigortası :

Madde 188-

A) Devlet memurlarının hastalık, analık ve görevden doğan kaza ve mesleki hastalık,

B) Devlet memurlarının eşleri ve bakmakla yükümlü oldukları ana, baba ve çocuklarının hastalık ve analık,

C) Bir kanuna dayanılarak emekli ve malullük aylığı alanların (Sosyal Sigortalar Kurumu'na uygulanan iş kazaları ile meslek hastalıkları, malullük ve yaşlılık sigortalarından gelir ve aylık bağlananlar hariç) hastalık ve analık,

Ç) (C) bendinde belirtilen emekli veya malullük aylığı alanların aile fertlerinin hastalık ve analık,

D) Bir kanuna dayanılarak dul veya yetim aylığı alanların (Sosyal Sigortalar Kurumundan gelir veya aylık alanlar hariç) hastalık ve analık, hallerinde, gerekli sosyal sigorta yardımları sağlanır.

Bu sigorta yardımları özel kanunlarla düzenlenir.

Bu sigortalardan tanınan hak ve sağlanan yardımlar, genel sosyal sigorta rejimleri ile kabul edilen hak ve yardımlardan az olamaz.

657 Sayılı Yasanın, 188.madde gerekçesinde genel bir değerlendirme sunulmuştur. 188.Madde Gerekçesi aynen şöyledir:

Madde 188.- Bu madde, Devlet memurları için çeşitli alanları kapsayan geniş bir sigorta sisteminin kurulmasını öngörmekte ve bu konuda özel kanun hükümlerinin hazırlanması lüzumunu belirtmektedir. Öngörülen hükümler hazırlanmaya kadar yürürlükteki hükümleri muhafaza edilecektir. Ancak, tasarıyla öngörülen sigorta sistemi, devlet memurları için tesbit edilecek sosyal yardım imkanlarının memlekette kabul edilmiş başka genel sosyal sigorta rejimlerinden aşağı olmaması şart koşulmaktadır. Gerçekten bugün sosyal sigortalar bakımından bütün çalışanların aynı şartlardan faydalandıkları söylenemez. Mesela işçiler bakımından uygulanmakta olan sosyal sigortalar sistemi devlet memurlarının faydalanabilecekleri sosyal yardım imkanlarından hayli ileridir. Tasarı, bu dengesizliği önleyecek bir yön ve seviye göstermektedir.

Ancak 657 sayılı Yasanın 188 ve devamındaki maddeler incelendiğinde, görüleceği gibi, "İş kazası ve meslek hastalığı sigortası hakkı dışında hastalık, analık, ölüm sigortası yardımları o tarihte 657 sayılı yasayla çözüme kavuşturulmuştur. Bu sigorta kollarından sunulması gereken yardımların, memuru çalıştıran kurumlarca karşılanması hüküm altına alınmıştır. 1965 yılından 2004 yılına kadar geçen yarım yüzyıllık süreye karşın iş kazaları ve meslek hastalıkları sigortasıyla ilgili özel yasal düzenlemeler yapılmamıştır.

II-

Memur statüsünde çalışanların iş kazası ve meslek hastalıkları sigortası hakkı kapsamında önemli bir diğer yasal düzenleme 1929 tarih ve 1475 Sayılı Yasa ile onun devamı niteliğinde olan 2330 Sayılı Nakdi Tazminat ve Aylık Bağlanması Hakkında Kanundur.

Güven ve asayişin korunması ile ilgili görevlerinden dolayı yaralanan, sakatlanan ve yaşamını yitirenlerin yakınlarına ödenecek nakdi tazminat ve aylıkların hüküm altına alındığı bu yasayla, iş kazası ve meslek hastalıkları sigortası kapsamında değerlendirilmesi gereken hakların "güvenlik ve asayiş görevleri" ile sınırlı olarak ele alındığını görüyoruz. Bu yasaya göre göreve bağlı sakatlık, hastalık ve ölüm halinde öngörülen maaş vazife malullüğü maaşına atfı yapılarak çözülmeye çalışılmıştır. Böylece iş kazası nedeniyle bağlanması gereken maaş gözden kaçırılmıştır. Bu durumda olan bir işçiye hem maluliyet sigortasından hem de iş kazası sigortasından maaş bağlanmakta olup, yüksek olan maaşı tam değerinin ise yarısı ödenmektedir.

Bu yasa, sadece hizmete bağlı bir sınırlama yaparak memur statüsünde çalışanlar arasında ayrımcılığa neden olmuştur.

1965 yılından içinde yaşadığımız 2004 yılına kadar geçen yarım yüzyıllık süreye karşın 657 Sayılı Yasanın 188.Maddesinde yazılan iş kazası ve meslek hastalıkları sigortasını hayata geçirecek yasal düzenlemeler hala çıkarılmış değil.

İş kazası ve meslek hastalıkları sigortası, tümüyle işveren tarafından karşılanan bir sigorta koldur. İş riskine göre primi ödenen bu sigorta kolu, memur statüsünde çalışanlar için bugüne değin işler hale getirmemiştir.

Bilindiği gibi T.C. Anayasası'nın 60.maddesi şöyle buyurmuştur: "Herkes sosyal güvenlik hakkına sahiptir. Devlet bu güvenliği sağlayacak gerekli tedbirleri alır ve teşki-

latı karar.”

657 Sayılı Yasa'nın 188. madde gerekçesinde belirtilen geniş bir sigorta sisteminin kurulması öngörüldüğü halde bu görev ne yazık ki bu güne değin görmezden gelinmiştir.

Konu, iş kazası ve meslek hastalıkları sigortası hakkının korunmasına gereksinime duyanlar açısından bakıldığında yüzleşmeye cesaret edilemeyecek kadar trajik bir noktadadır.

Yazımıza konu olan çalışmaların başlangıcında, koruyucu nitelikteki Hepatit B aşısı yapılmadığı için yaşamını bu hastalıktan yitiren Dr.Muhsin Yiğiter'in akla durgunluk veren ölümü, her yönden bir sorgulama zorunluluğu ile karşı karşıya olduğumuzu göstermektedir.

1994 yılında Genel Sağlık İş Sendikası Örgütü aracılığıyla gerçekleştirdiğimiz bir anket sonucu Sağlık Sektöründe yaşanan iş kazası ve meslek hastalıkları olgusu ürkütücü boyutlardadır. 2050 kişilik rastlantısal bir grupta 582 meslek hastalığı ve iş kazası olayı saptanmıştır.

582 olgu içinde Sosyal Sigorta Sağlık İşlemleri Tüzüğüne göre, geçirdiği iş kazası sonucu epilepsi ve anestezi gazlar sonucu aplastik anemi gelişmiş genç bir sağlık çalışanı kadının işgücü kaybının saptanması, kendi başına ürkütücü bir sonuçtur. Karaciğer nakli aşamasına gelmiş olgular da aynı şekilde...

Çok acıdır ki, bire bir ilgilendiğim olgularda, 657 Sayılı Yasa'nın 105.maddesinde öngörülen iş kazası ve meslek hastalığı halinde iyileşinceye değin süresiz rapor hakkı, asla bu durumda olan çalışanlara kullanılmamıştır.

657 Sayılı Yasanın 105.maddesi ve gerekçesi aynen şöyledir:

Hastalık İzni:

Madde 105 – (29.11.1984 gün ve 243 sayılı KHK'nin 18.Maddesiyle değişik şekli) Memurlara hastalıkları halinde, verilecek raporlarda gösterilecek lüzum üzerine, aylık ve özlük haklarına dokunulmaksızın aşağıdaki esaslara göre izin verilir.

A)On yıla kadar (on yıl dahil) hizmeti olanlara altı aya kadar,

B)On yıldan fazla hizmeti olanlara oniki aya kadar,

C)Kanser, verem ve akıl hastalıkları gibi uzun süreli bir tedaviye ihtiyaç gösteren hastalığa yakalananlara on sekiz aya kadar, izin verilir.

Memurların, hastalıkları sebebiyle yataklı tedavi kurumlarında yatarak tedavi gördükleri, tedavi süreleri hastalık izinlerine ait sürelerin hesabında dikkate alınır.

İzin süresinin sonunda hastalıklarının devam ettiği resmi sağlık kurumlarının raporu ile tesbit edilenlerin izinleri bir katına kadar uzatılır. Bu sürelerin sonunda da iyileşmeyen memurlar hakkında emeklilik hükümleri uygulanır. Bunlardan gerekli sağlık şartlarını yeniden kazandıkları resmi sağlık kurumlarınınca tesbit edilenler tekrar görev almak istedikleri takdirde, eski derece ve niteliklerine göre uygun görevlere öncelikle atanırlar.

Görevlerinden dolayı saldırıya uğrayan memurlar ile görevleri sırasında ve görevlerinden dolayı bir kazaya uğrayan veya meslek hastalığına tutulan memurlar, iyileşinceye kadar izinli sayılırlar.

Sihhi izin sürelerine esas hizmetin hesabında 87 nci maddede sayılan kurumlarda emekli keseneği veya sigorta primi ödenmek suretiyle geçen süreler ile askerlikte geçen süreler dikkate alınır.

(İl.Md. 23, 63, 94, 125)

657 S.Y. 105.maddesi, hastalanan Devlet memurlarına verilecek izinleri ve sürelerini, yürürlükteki uygulamadan farklı bir surette düzenlemektedir. Madde gerekçesi :

Madde 105.- Maddenin (Ç) bendinde sayılan hastalık ve benzerleri halinde izin süresi hizmet süresi ile orantılı değildir. Daha ilk hizmet yılında bile bu benddeki hastalığa tutulan memur 18 aya kadar tedavi ve hastalık izni alabilecek, gerekirse bunu bir kat daha uzatabilecektir.

En uzun hastalık izni hakkını kullandıkları halde iyileşmeyen memurlar hakkında emeklilik hükümleri uygulanacaktır. Bu suretle emekli olanlar yeniden, iyileştiklerini sağlık kurulu raporu ile belirterek, görevlerine dönmek isterlerse, eski sınıf ve derecelerine öncelikle atanacaklardır.

Görevleri sırasında veya görevlerinden dolayı hastalananlar veya bir kazaya uğrayanlar için izinde süre kaydı yoktur; iyileşinceye kadar izinli sayılırlar.

Hal böyle iken, Hepatit B hastalığına yakalanan bir sağlık çalışanı hastalığın aktif olduğu dönemde bile rapor hakkında yararlanmadığı ne yazık ki olası ve sıradan bir uygulamadır.

Konu, iş kazası ve meslek hastalığı tedavi giderleri bakımından da önemlidir. Çünkü iş kazası ve meslek hastalığı sigortasının yaşama geçirilmesi bu denli ertelenirken, bu sigorta kapsamında, koruyucu ve tedavi edici tüm hizmetlerin ücretsiz ve geciktirilmeksizin sunulması gerekli ve zorunludur. Başta Anayasa olmak üzere konuyla ilgili hukuk normları ve 657 Sayılı Yasanın 188.maddesi hükmü bunun yasal dayanağını kuşkuyla gerek olmayacak bir biçimde sunmaktadır.

Memur statüsünde çalışanların bugüne kadar bu durumu dikkate değer bir istem olarak ortaya koyamamaları ve etkin bir sendikal örgütlenmeden yoksun bulunmaları, yarım yüzyıllık gecikmede pay sahibidir.

SONUÇ: Anayasa'nın 60. maddesinde, hüküm altına alınan sosyal güvenlik hakkında içerik kazandıran en önemli sigorta kollarından biri iş kazası ve meslek hastalıkları sigortasıdır. Tüm çalışanları kapsayan etkin bir sosyal güvenlik düzenini ve kurumlarını toplum olarak meydana getirmek zorundayız.

Nadire Özkaya (Avukat)

Çalışma Ortamı Dergisi, Sayı : 76 Yıl : 2004

Tuzla'daki tersanelerde çalışan işçilerin “ölüm kampı” dedikleri gemi şirketlerinde işçilerin ölesiye çalıştırılmaları, her türlü baskı ve sömürü tüm şiddetiyle sürüyor. Tersanede çalışan işçilerden biri olan, 06 Ağustos 2010 tarihinde işinden atılan Zeynel Kızılaslan 11.08.2010 Çarşamba günü Tuzla Gemi Tersanesi önünde işe başlama saati olan 07.30'da TİB-DER ile birlikte yaptığı basın açıklamasından sonra direniş çadırını kurarak direnişe başladı.

Başka şehirlerdeki tersanelerde çalışmaya gönderilen ancak mücadeleden vazgeçmeyen Kızılaslan, “en ufak itirazda 20 yıllık işçinin bile değeri olmadığını, hemen kapı önüne konduğunu, öte yandan şirket sahiplerinin nasıl gün geçtikçe daha lüks içinde yaşadıklarını, bu iki dünya arasındaki farkı görünce örgütlenmenin zorunluluğunu daha fazla hissettiğini” söylüyor.

5 Ağustos günü İzmir'de bulunan Gediz TEDAŞ'ta çalışan işçi ve emekçiler işyerini terk etmeme eylemi yaptılar. Eylem, 9 Ağustos'ta açıklanacak ihale sonuçlarına karşı bir tepki anlamı taşıyor. Sabaha kadar işyerinde kaldıkları eylemde enerji sektöründe yapılan özelleştirmelere karşı mücadele edilmesi gerektiği vurgusu yapılırken bu mücadelenin sadece bu alanda çalışan işçi ve emekçilerin değil, tüm emekçilerin sorunu olduğu anlaşıldı.

TES-İŞ İzmir 2. Şube, TMMOB Elektrik Mühendisleri Odası ve ESM sendikası tarafından örgütlenen eyleme direnişteki UPS işçileri de destek verdi.

15 Ağustos.2010 tarihinde Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu üyeleri, öğretmen atamalarının yapılmadığı gerekçesiyle protesto eylemi yaptı.

Basın açıklamasının ardından TBMM'ye, ardından Abdi İpekçi Parkı'na yürüyeceklerini belirten platform üyelerine, emniyet güçleri, yürüyüş yapılmaması ve dağılmaları yönünde uyarıda bulundu. Platform üyeleri ve emniyet yetkilileri arasında yapılan görüşmeler sonucunda grubun, Abdi İpekçi Parkı'na yürütmesine izin verildi. Parkta oturma eylemine başlayan platform üyelerinden bazıları KPSS hazırlık kitaplarını yırtarak yaktı.

BELLEK

**Mücadele Birliği 13
Eylül 1998**

KESK'İN II. OLAĞAN GENEL KURULU

KESK, II. Olağan Genel Kurulunda konuşma yapan bir devrimci emekçi delegenin konuşmasını yayınlıyoruz:

Sayın Divan Üyeleri, Değerli Konuklar;

Mücadelenin neferleri delege arkadaşlarım, hepinizi Devrimci Emekçilerin coşkusuyla selamlıyorum.

KESK'in 2. Olağan Kongresinde yaşadığımız faşizm ortamında sürece ışık tutma ihtiyacı ve inancıyla söz aldım. Tüm yaşananlara ve sürecin antidemokratik yaptırımlarına rağmen bu inancımı koruyorum ve kongreye devrimci bir ruh katılmasına katkı sunmaya çalışacağım.

Dün burada, daha önceki kongrede yaşadığımız bir olumsuzluğun tekrarına tanık olduk. Sınıf mücadelesinin bir parçası olan sendikala mücadelesinin en üst organının kongresinde işçi, emekçi sınıfının tarafları ve destekçileri bulunabilir sadece. Sınıflar mücadelesinde işçi ve emekçi sınıfın düşmanları bu tür toplantılara davet edilirlse, bu olumsuzluklara ve provakatif duruma düşmekten kurtulamayız.

KESK'in 1. Olağan Genel Kurulu'nda MHP'ye söz hakkı tanıyan yönetim, bu genel kurulda da onlara devrimcinin kanına eli bulaşmış ajan provokatör Doğu Perinçek'e söz hakkı vererek, bu gelişmeye çanak tutmuştur. Doğu Perinçek'i davet edenleri (kürsüde bu mücadeleye emek vermiş insanlara söz hakkı tanınmazken), ona propaganda imkânı tanıyanları şiddetle kınıyorum.

Peki, sizce KESK yönetimi ısrarla bu tür hataları nasıl yapabiliyor? KESK yönetimi örgütlü yapısı içerisinde üye katmanının tercihlerini tespit edemiyor mu? Hayır! Bize göre üyenin niteliğini gayet iyi biliyor. Son Kızılay savaşımızda sistemin azgın faşist saldırısı karşısında, KESK üyelerinin niteliği ortadadır. O zaman bu tavır bilinçli bir politikanın ürünüdür. Altını çizerek söylemek zorundayım ki, reformizm KESK yönetimindeki hâkimiyetle üyelerini tekelci kapitalizmle uzlaşmaya zorluyor. Bu anlamda da tüm delege arkadaşlarımın tabanlarına döndüklerinde reformizmin bu olumsuzluklarını teşhir etmesi, açığa çıkarması gerekmektedir.

İşkolu sendikalarında, devrimcileri, demokratları, yurtseverleri, sosyalist ve komünistleri tasfiye ederek, CHP'lerle, İP'lilerle ittifaklar geliştiren reformist eğilim bugünkü KESK'in mimarı ve tüm olumsuzlukların tek sorumlusudur.

Ülkelerimizi kasıp kavuran iç savaşta, savaşın bir tarafı olan Kürt halkının ve diğer halkların ana dilde eğitimini savunduğunu söyleyen KESK, daha dün en büyük sendikası Eğitim-Sen'in kongresinde ana dilde konuşma yapılmasına tahammül edemeyerek reformistleriyle salonu boşaltmışlardı. Elbette ki, ana dilde konuşmaya tahammül edemeyenler sosyal şovenist bir hareket olan İP'e kucak açacaktır. Sosyal demokratlara sarılacaktır. Burada açığa çıkarılması ve tavır alınması gereken, KESK'in yönetimini tekelinde bulandıran reformist anlayıştır.

İşkolu sendikalarımızı kurarak KESK'in oluşumuna zemin hazırlayan devrimcilerin hiçbiri bugün KESK'te yoktur. 1992'den başlayarak devrimciler tasfiye edilirken bizler, "Devrimci Emekçiler" olarak uyarıydık: "Tasfiye edenler tasfiye edilirler" diye. Tarih gerçekleşiyor, dün reformizmin saflarında yer alarak devrimcilerin tasfiyesine göz yuman Yurtsever emekçiler, bugün kendilerinin tasfiyesiyle yüz yüze gelmişlerdir. Bizler gücümüz yettiğince yurtseverlerin tasfiyesini engellemeye çalışacağız, ancak aritmetiksel durum açıkça gösteriyor ki, burjuva seçim yöntemleriyle yapılan işkolu seçimleri sonucu yenilmesi çok zor bir reformist delege ağırlığını buraya taşımıştır. Burjuva çoğunluk sistemi yerine yıllardır savunduğumuz tabandan başlayarak "Nispi Demokratik Temsil" sistemine göre seçimler yapılmasını öneriyoruz.

Kongre'nin 1. günü dağıtılan broşürlerden EMEP ve Özgürleşen Emekçiler broşüründe KESK'in MGK sendikacılarına yöneldiğinden bahsediliyor. Her iki anlayışta

Diyarbakır Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 2 hafta önce işe başlayan 75 temizlik işçisi, hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarıldı. Sabah hastaneye geldiklerinde işten çıkarıldıklarını öğrenen işçiler, AKP Diyarbakır İl Başkanı M.Baki Aksoy'un yeni bir liste hazırlayıp kendilerini işten attırdığını söylüyorlar.

Hastane önünde oturma eylemi başlatan işçiler, işlerine geri alınmaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini kaydetti. Taşeron firma MAR-NUS, 75 işçinin çıkarılmasında AKP İl Başkanı Aksoy'un işçilerin çıkarılmasında rolü olduğunu yalanlamıyor.

bu güne kadar KESK'in yönetiminde idiler, MGK sendikacılığının gelişmesini neden engelleyemediler? Ya da MGK sendikacılığının oluşumuna kendi katkıları, ne kadar olmuştur? Bunun özeleştirisini bu kürsüden duymak istiyoruz.

Bizler Devrimci Emekçiler olarak, kanımız, canımızla, bedel ödeyerek kurduğumuz sendikaların MGK sendikası olmasına asla izin vermez. Eğer bir gün bu olguyu engelleyemez durumda olursak, işkolu sendikalarında KESK'in de alternatiflerini oluşturmaya soyunuruz. Bunu herkes böyle bilmeli.

Eğitim-İş, Eğitim-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Genel Sağlık-İş, birleşmesine karşı çıktığımız için bizi sınıfın birliğini istemekle suçlamıştınız. Bugün siz bu birlik sendikalarına, MGK sendikası demeyi nasıl açıklıyorsunuz?

Tarihi hatırlatırız: Türk-İş'ten ayrılan DİSK ülkelerimizde sınıfın birliğini mi bozmuş? Yoksa sendikal mücadelede daha devrimci bir yönetim mi ortaya koymuştu? Ya da 12 Eylül'de Türk-İş'ten kabineye bakan alan faşist diktatörlük DİSK 1991 yılında ICFTU'ya hangi zorunluluklardan dolayı üye oldu?

Hazır söz sırası gelmişken KESK çalışma raporunun 54. sayfasında yer alan, uluslararası ilişkiler bölümünü beraberince inceleyelim;

Bu bölümde KESK'in 5 Aralık 1997'de ETUC'a, 19 Aralık 1997'de de ICFTU'ya üyeliğinin kabul edildiği yazıyor.

Soruyoruz:

1- ETUC ve ICFTU'ya başvurma yetkisi, herhangi bir kongre kararıyla KESK yönetimine verildi mi?

2- Uluslararası ilişkiler kurma yetkisi bir kongrede alındı ise ETUC ve ICFTU'yu tercih etmenin özel bir anlamı var mı?

3- ICFTU dışında üye olunabilecek dünyada başka bir enternasyonal yok muydu?

4- KESK fiili ve meşru bir örgütlenmedir. Henüz tüzel kişiliği yoktur. ETUC ve ICFTU tüzel kişiliği olmayan bir oluşumu direkt üyeliğe nasıl kabul etti?

5- Bu kabul edilmiş kamu emekçilerine ve örgütlülüklerine yüklediği yükümlülükler nelerdir?

6- KESK uluslararası üst kuruluşa üyeliğinden kaynaklı aidat ödüyor mu? Ödüyorsa ne kadar ödüyor?

7- 2. Olağan Genel Kurulda Uluslararası kurumlarımıza ETUC ve ICFTU'ya delege seçecek miyiz? Seçecek isek, Çalışma Bakanlığınca tespit edilmiş bir üye listesi yokken, delege sayısını hangi statüye göre belirleyeceğiz?

Bu soruları çoğaltmak mümkün ama inanıyoruz ki hiçbirinin somut bir cevabı yoktur. Çok özel bir soru ve mutlaka cevap verilmesini istiyoruz:

Çalışma raporunun 11. sayfasından 22. sayfasına kadar dünyadaki sendikal mücadelenin sorunlarından bahisle Yeni Dünya Düzeni'nin yaratmaya çalıştığı tek kutuplu dünyanın lideri ABD emperyalizminin, tüm dünya emekçilerine yaptırımları anlatılıyor. Özellikle 20. sayfada "Saldırı Bütün Dünyada Artıyor" başlığıyla yerilen bölümde ICFTU istatistiklerinden alıntılar yapılarak kıyım rakamları verilmiş.

ABD emperyalizminin işçi sınıfının baş düşmanı olduğu kabul ediliyorsa, Amerikan işçi sendikaları birliği AFL'nin, Amerikan gizli servisi CIA ile ilişkileri incelendi mi? AFL'nin önderliğinde 1949 yılında kurulan ICFTU'nun hangi amaçlarla kurulduğu biliniyor mu? ICFTU'nun Avrupa kıta örgütü olan

ETUC'un yapısı hakkında genel kurula bilgi verebilir misiniz?

Veremezsiniz. Vermeye kalksanız bile yanlış bilgi verirsiniz.

Biz Devrimci Emekçiler olarak, Kamu Emekçilerinin Devrimci Güç Birliği broşürünü sizlere ulaştırdık. Broşürde 18. sayfada yer alan KESK'in uluslararası ilişkileri bölümü tüm bu soruların yanıtını veriyor, bilgilerinize sunarız.

II. Olağan genel kurulun bir önergeyle uluslararası ilişkileri askıya alması ve dünya emek cephesinin devrimci sendikalarıyla diyaloga geçmesini öneriyoruz. "Yeni Dünya Düzeni" aldatmacası ve neoliberal politikaların iflas ettiği günümüz dünyasında Rusya'daki ekonomik krize endeksliler olarak Rusya işçi sınıfıyla komünistlerin sosyalizm için yeniden bir iç savaşta hazırlandıkları şu günlerde dostlarımızı ve düşmanlarımızı doğru seçmeliyiz. Tüm delege arkadaşların bunu politik bir uyarı olarak algılamasını ve yarınlar da tarih karşısında sorumlu duruma düşmemesini diliyoruz.

Burjuva ideolojiye karşı, işçi sınıfı ideolojisini savunmak her emek örgütünün görevidir. İşçi sınıfı ideolojisi ise, "Bilimsel Sosyalizm"dir. Sosyalizm yolunda ilerlemeyen hiçbir sendikal örgütlenme, emek cephesinin örgütü olamaz.

Binlerce üyesi cezalandırılır, sürülür ve hatta katledilirken, KESK, üyelerine maddi destek veremezken, 1. Hamur kâğıda lüks kapak ve ofset baskılı gösterişli çalışma raporu baskısı yapıyorsa ne kadar emek örgütü olduğu tartışılır. KESK'in merkezi organlarının aldığı kararlar, üye işkolu sendikalarının farklı farklı uygulanıyorsa örgütlülük tartışılır.

Konfederatif bir yapı sınıfın birliği anlamına gelmez. Sadece kof bir beraberliktir. Sınıfın hem ideolojik hem de ekonomik birliği ancak federatif yapılanmayla sağlanabilir.

Bizler tabanda tartışılmak suretiyle konfederasyondan vazgeçilerek, ülkelerimizdeki tüm çalışanların (işçi, emekçi, sözleşmeli ve sendikasızlarla) ortak bir federasyon oluşturulmasını öneriyoruz.

Bu bağlamda yeni hareketin maddi zemini olan Kamu Emekçilerini, devrimcileri ve devrimci anlayışları, Devrimci Güç Birliği'ne katılmaya çağırıyoruz.

Ülkelerimizde yaşanan iç savaş toplumsal devrime her gün biraz daha yaklaşıyor. Devrimimizin maddi koşulları emek cephesinin örgütleri olan sendikalar içindeki taban-tavan çelişkisinde de kendini göstermektedir. Artık sömürüyü sınırlandırmaya mücadelesinin yerini sömürünün bir daha geri gelmemek üzere ortadan kaldırılması mücadelesinin alması gerekiyor.

Bu mücadeleye sırtını dönen her birey ve örgütlenmeden tarihin hesap soracağı gibi unutulmasın ki Devrimci Emekçiler de hesap soracaktır.

Artık Kapitalistler İçin Servet Kendimiz İçin Sefalet Üretmeyeceğiz!

Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!

Yaşasın Sosyalizm!

Zafer Savaşan Emekçinin Olacak!

Devrimci Emekçiler

REFERANDUM

Ankara’ da acayip işler oluyor. Anayasa Mahkemesi, değme illegal örgütlere taş çıkartır derecede gizlice toplanıyor, gizli hücreler gibi tartışıp anayasa kanununu karara bağlıyorlar. Devrim, açık alanları, sokakları ele geçirdikçe resmi devlet yeraltına iniyor. Gizli toplantılar, gizli diplomasi açık edilmemesi için özen gösterilen kararlar... Ancak kuşatma altındaki bir egemenlik böyle davranabilir.

Günler süren hırılıtlı-gürültülü kavgalardan sonra meclis anayasada kurulan anonim şirketin devleti tümünden ele geçirebileceği, böylece devletin tüm zenginliğini iç etmenin tüm engelleri kaldıracak değişiklikler yaptı. AKP, bu değişiklikleri topluma nasıl sundu? Elbette, gerçek amaç ve içeriği olduğu gibi sunacak kadar aptal değildi. Kendi konumunu güçlendirecek, tüm temel kurumları denetimi altına sokacak değişiklikleri “12 Eylül Anayasası’nın ortadan kaldırılması” gibi sundu. Kendi bayağı, sıradan çıkarları üzerine halkın demokratik özlemlerinden oluşan örtüyü serdi.

Önlerine uzatılan bu zehirli peynire atlayanlar olmadı değil. Katıksız bir sosyal reformist mantıkla , “12 Eylül Anayasası’nda” yapılacak herhangi bir değişikliğin kabul edilmesi gerektiğini ilan ettiler. AKP hükümeti referandumu bu “onaylama” işini bizzat halka yaptırmanın aracı olarak kullanmaya karar verdi.

Burjuva muhalefet kendisini tümünden silecek değişikliklere anında itiraz etti ve Anayasa Mahkemesi ‘ne değişikliklerin iptali için başvurdu. Yarıya yakını zaten AKP ‘ye yakın kadrolardan müteşekkil Anayasa Mahkemesi ne yaptı? Ne şiş yansın ne kebab kabilinde bir kararla bir iki değişikliği iptal ederek referandumun yolunu açtı. Böylece Anayasa Mahkemesi’nin duvarını süsleyen terazinin keferleri de dengede kalmış oldu.

Sonuç olarak, kimsenin işine yaramayan, kavgalı sermaye kamplarından hiç birine özel bir üstünlük vaat etmeyen bu güdük değişikliklerin, toplumun önüne “en kritik dönüşüm” olarak pazarlanması için, her iki taraf da kolları sıvadı ve bütün enerjilerini, geniş emekçi yığınlarına bu pakete evet ya da hayır demenin ne derece önemli-kritik-tarihi bir şey olduğu zokasını yutturmak için harcıyorlar.

Oltaya taktıkları bir solucan; avlamaya çalıştıkları ise en köklü sorunlarına köklü çözümler için ayağa kalkan emekçiler ve özgürlük için sonuna kadar gitmeye hazır olduğunu şimdiden kanıtlayan Kürt Halkı.

“Evet”in arkasında daha beter hale getirilmiş 12 Eylül Anayasası’nın durduğu; “Hayır” oyunun arkasında ise aynı anayasaya “Evet”in yattığı ve asıl amacın ise 12 Eylül Anayasası’nı emekçi sınıflara ve Kürt Halkına onaylatmak olduğu açıktır.

Bu, düzen partilerinin yazılı olmayan, belirtilmemiş, ilan da edilmemiş ama oy sandıklarının üzerine yazılı ortak amaçlarıdır. Bir başka ortak amaçları devrimin toplumsal güçlerinin dikkatinin sokaktan oy sandıklarına, devrimci mücadele biçimlerinden anayasal hayallere çekilmesidir. 12 Eylül referandumunda sandığa atılacak her oy, rengi ne olursa olsun bu amaçlara hizmet edecektir.

‘AKP devleti ele geçirecek’ umacısıyla ‘hayır ‘ diye bağırın, ya da ‘bir gedik açmak’ gerek hayaliyle ‘evet’ diyen sosyal reformistlerin ellerine tutuşturulan da iki ucu pisli değnekten başka bir şey değildir.

Boykot ise; “evet” , “hayır” tavrının yanında “üçüncü bir seçenek” değildir. Boykotu, düzen içi iki seçenekle aynı düzeye indirmek, son derece geri bir mantıktır. Boykot, düzen dışı devrimci bir eylem olduğu için, diğer iki seçenektan nitelikçe farklıdır. Boykot, geniş emekçi kitlelerinin sermayenin parlamenter sistemine, seçimlerine ve partilerine tam güvensizlik öfke dolu duygular ve bir devrim arayışının ifadesidir.

Bu yüzden de “Boykot”, kriz içinde debelenen sermaye sınıfının nefes almasına destek olmak değil; hızlı bir yükselişte olan devrimci kitle eylemlerini sandık başı oyunları ve beklentileriyle kesintiye uğratmamak, özgürlüklerimizi zorla söküp alma çağrısıdır.